

Første afsnit (Det levende væsen) – Kapitel 1 (Det levende væsens grundanalyse) – Lektion 2

A. Analysen af “skaberen”

9.

Som allerede påvist i stk. 8 gør skaberen krav på at blive defineret som et begærende, skabende og oplevende “Noget” og afslører herved sin identitet som den højeste funktionelle instans ved det levende væsens kosmiske struktur, hvilket igen vil sige, at skaberen udgør det treenige principps højeste og mest sublim element. – Hvordan fornemmer det levende væsen nu personligt dette element? Det fornemmer det lige akkurat som sit eget højeste SELV eller EGO, og for menneskets vedkommende udtrykkes denne fornemmelse, som det vil vides, med ordet “JEG”. Det “Noget”, ordet Jeg dækker over, er altså den absolut højeste og mest sublim realitet ved et levende væsen, hvilket er i overensstemmelse med den kendsgerning, at Jeget dagligt manifesterer sig som et begærende, skabende og oplevende “Noget”. Men hvad er dette Jeg i sig selv for noget? Hvad består det af, og hvorfor kan vi ikke “se” det? Om disse spørgsmål oplyser Martinus følgende:

10-a.

Som identisk med den kosmiske strukturs højeste funktionelle instans og dermed selve ophavet til “det skabte” udgør Jeget en årsag, til hvilken der ikke eksisterer nogen forudgående årsag. Thi Jeget er ikke en skabt foreteelse, men derimod evigt det absolutte ophav til de skabte foreteelser, hvilket er ensbetydende med, at Jeget må karakteriseres som “en årsagsløs årsag”. — Til denne årsagsløse årsag knytter sig evigt skaberevnen som en medvirkende årsag til “det skabte”s eksistens, og tilsammen udgør disse to årsager – skaberen og skaberevnen – den kosmiske strukturs “overkommando”, i forhold til hvilken “det skabte” konstant udgør den frembragte virkning og dermed det, der så at sige er under kommando. – Og selve den inderste driv- eller livskraft i denne struktur er altså ur-begæret.

Med andre ord: Jeget er identisk med “en årsagsløs årsag”. (Se i øvrigt Livets Bog II, stk. 550)

10-b.

Da Jeget ikke på nogen måde er identisk med “det skabte”, kan det heller ikke beskrives ved de udtryk, som bruges til beskrivelse AF “det skabte”. Man kan således hverken sige om Jeget, at det er han eller hun, ungt eller gammelt, smukt eller grimt, stort eller småt, tungt eller let, fast, flydende, luftformigt eller stråleformigt, klogt eller dumt, rødt, gult, grønt eller blå, thi alle disse udtryk m.fl. fortæller ikke om selve Jeget, men derimod om foreteelser Jeget ved hjælp af sin skaberevne har frembragt, og til hvilke det derfor er ophavet, men kun ophavet. Tilbage bliver der derfor kun det at sige, at Jeget er et begærende, skabende og oplevende “Noget”, som er, hvilket “Noget” som sagt udgør en absolut årsagsløs og dermed evig årsag til alt andet, der knytter sig til det levende væsens struktur.

Kort sagt: Jeget er et udødeligt, navnløst “Noget”, som er. (Se i øvrigt Livets Bog II, stk. 313)

10-c.

Som det vil kunne ses, lader det sig overhovedet ikke gøre at tale om Jeget som “et Noget”, der består AF “noget”, thi det er kun de skabte foreteelser, der består af noget, af hvilken grund disse skabte foreteelser heller ikke er evige eller uforgængelige, men derimod i allerhøjeste grad timelige og forgængelige. Vores organisme er timelig og forgængelig som organisme betragtet, og alle detaljerne i

vores livs oplevelse er ligeledes timelige og forgængelige foreteelser, der i en stadig strøm følger efter og afløser hinanden. Jeget, derimod, er samtlige disse foreteelsers evige suveræne ophav og absolutte årsag. Ja, dybest set er "Jeg-elementet" faktisk det i hvilket "det skabte" er dannet, og af hvilket "det skabte" derfor i sin grundnatur består. (Se i øvrigt L. B. II, stk. 540)

Med andre ord: Jeget er dybest set det element, i hvilket og af hvilket alt "det skabte" i grunden er dannet, OG IKKE OMVENDT.

10-d.

Når Jeget imidlertid ikke hverken kan ses, høres, lugtes, smages eller føles, ligger det ganske enkelt i, at det i sig selv er dét "Noget", der henholdsvis ser, hører, lugter, smager og føler og dermed det "Noget", der er "bag" det, som ses, høres, lugtes, smages og føles. Thi som identisk med "et oplevende Noget" eksisterer Jeget jo "bag" livsoplevelsen og ikke "foran". -- Naturligvis er det nærliggende at spørge, hvorfor man da ikke kan opleve et andet væsens Jeg, der dog må være "foran" ens eget Jeg, og herpå svarer Martinus, at grunden for det første er den, at alle levende væsener benytter det samme Jeg (en påstand, som vil blive nærmere begrundet i et senere kapitel om Guds bevidsthed), og dernæst, at Jegets natur er absolut, total "stilhed", af hvilken grund det ikke kan sanses på samme måde, som de skabte foreteelser (hvis natur faktisk er bevægelse) kan sanses direkte. Jeget kan derfor kun sanses indirekte igennem de skabelser, det udløser i form af bevægelsesmanifestationer: herudover kan det kun opleves af væsenet selv som den personlige "Jeg-fornemmelse". Analyserer man denne Jeg-fornemmelse, vil det hurtigt vise sig, at den i oplevelsen gør sig gældende som noget aldeles uforanderligt. Det levende væsen fornemmer spontant sit Jeg som et fast, ubevægeligt og uforanderligt "punkt" i mentaliteten, et "punkt" fra hvilket alle begær samt al skabelse udgår og til hvilket overhovedet alle oplevelser tilgår. (Se i øvrigt L.B. III, stk. 780 til 785)

Kort sagt: Jeget er identisk med absolut, total stilhed og gør sig i kontakt hermed gældende som hele livsoplevelsens faste "punkt".

Resumé

11.

Vi har hermed været i berøring med alt, hvad der er at sige om den kosmiske strukturs højeste funktionelle instans: skaberen, og det er derfor nu muligt at fremstille denne højeste kosmiske realitets natur og funktionelle egenskaber igennem følgende punkter:

- a) Skaberen er identisk med det levende væsens "selv" eller "ego", hvilken realitet vi benævner som vores "Jeg".
- b) Jeget udgør en årsagløs årsag, der evigt har været, og som evigt vil vedblive at være. Jeget er et uødeligt "Noget", som er.
- c) Jeget består ikke AF noget, men udgør derimod det "Noget", i hvilket og af hvilket alt andet dybest set er dannet og derfor består.
- d) Jegets natur er identisk med absolut stilhed, og det gør sig i kontakt hermed gældende som hele den kosmiske strukturs fundament og den samlede livsoplevelses faste punkt.
- e) Herudover kan Jeget kun defineres som et begærende, skabende og oplevende "Noget", som ér, thi i sin egen absolutte renkultur repræsenterer det en navnløs guddommelig realitet, som blot ér.

Denne Jegets navnløse identitet symboliserer Martinus med tegnet: "X. 1." (se i øvrigt L.B. III, stk. 695, 791 og 1000). – Og hermed er de vigtigste enkeltheder vedrørende Jegets eller skaberens natur, identitet og funktion kommet til udtryk.

B. Analysen af "skaberevnen"

12.

Skaberevnen udgør, som det vil huskes, det treenige princips anden hovedrealitet, og det er som sagt denne hovedrealitet, der sætter Jeget i stand til at befordre skabelsen af "det skabte" – her først og fremmest livsoplevelsen. Uden skaberevnen ville enhver form for skabelse være en total umulighed, og "det skabte" ville som følge deraf ikke eksistere. Følgelig ville der heller ikke forekomme noget til at retfærdiggøre udtrykket skaberen, thi dette udtryk kan jo kun retfærdiggøres af "noget skabt", der viser tilbage til et Jeg som dets ophav. Kun som ophav til "noget skabt" kan Jeget gøre krav på at blive kaldt "en skaber", men som sagt: kun ved hjælp af en skaberevne kan skabelsen af "det skabte" beforders og "det skabte" dermed blive til realistisk eksisterende virkelighed. Med andre ord: skaberevnen udgør Jegets absolutte hovedaktiv, thi ved hjælp af denne, og kun ved hjælp af denne, kan det befordre den skabelse af livsoplevelse, som alene kan tilfredsstille ur-begæret.

13.

Når skaberevnen karakteriseres som det treenige princips anden hovedrealitet, ligger det ganske enkelt i, at omtalte skaberevne er underlagt Jeget, der jo udgør den kosmiske strukturs højeste funktionelle instans og dermed det treenige princips første kosmiske hovedrealitet. Følgelig må skaberevnen karakteriseres som det treenige princips anden kosmiske hovedrealitet, eftersom den udgør den kosmiske strukturs "mellemste" funktionelle instans.

14.

Skaberevnen er knyttet til Jeget eller skaberen ved ur-begæret og opretholdes med hensyn til sine interne funktioner i stor udstrækning af dette. Thi billedligt set udspringer ur-begæret som en ur-kraftkilde af Jeget og "udkrystalliserer" sig i en omfattende serie kosmiske skaberprincipper. Disse skaberprincipper er i sig selv uforgængelige og universelle realiteter, der, rodfæstede som de er i ur-begæret, evigt opretholdes af dette. Tilsammen repræsenterer disse kosmiske skaberprincipper skaberevnenes funktionelle hovedegenskaber, hvilket vil sige de egenskaber, der netop betinger skaberevnenes identitet som SKABER-EVNE for Jeget eller skaberen; og som det vil kunne ses, udgør ur-begæret den faktor, der evigt knytter skaberevnen og skaberen sammen til en ubrydelig énhed.

15.

Som de 8 vigtigste kosmiske skaberprincipper ved skaberevnen skal nævnes:

- 1) polprincippet eller det guddommelige skaberprincip,
- 2) livsenhedsprincippet,
- 3) kontrastprincippet,
- 4) perspektivprincippet,
- 5) bevægelsesprincippet,
- 6) talentkerneprincippet,
- 7) kredsløbs- og spiralkredsløbsprincippet samt
- 8) verdensgenløsningsprincippet

Disse 8 kosmiske skaberprincipper udgør de 8 vigtigste funktionelle realiteter ved skaberevnen, og de vil senere blive indgående omtalt og beskrevet. Men det bør nævnes, at der eksisterer endnu flere kosmiske skaberprincipper end de her nævnte 8 hovedprincipper, men disse øvrige skaberprincipper udgør i realiteten kun varianter af hovedprincipperne, hvorfor de vil være at karakterisere som "variantprincipper". Af disse variantprincipper er der 7 særligt betydningsfulde, nemlig:

- 1) tiltræknings – og frastødningsprincippet,
- 2) stofenhedsprincippet,
- 3) sult- og mæthedsprincippet,
- 4) opbygnings- og nedbrydningsprincippet,
- 5) karma-princippet,
- 6) reinkarnationsprincippet og
- 7) forældre- og beskyttelsesprincippet.

Også disse 7 variantprincipper vil blive indgående omtalt og beskrevet efterhånden, som kurset skrider frem. -Tilsammen repræsenterer de 15 kosmiske skaberprincipper skaberevnen "indre" kosmiske struktur; og vi skal ligeledes senere lære, at samtlige de nævnte kosmiske skaberprincipper repræsenterer en særlig energiart, Martinus betegner som "moderenergien" – verdensaltets syvende kosmiske grundenergi. I kontakt hermed ytrer skaberevnen sig som et FELT af kosmiske eller højpsykiske kræfter i en særlig organisation, der også vil blive omtalt i et senere kapitel.

Med andre ord: det levende væsens skaberevne defineres som et felt af kosmiske skaberprincipper og højpsykiske kræfter i en særlig organisation. – Herudover vil omtalte skaberevne kun kunne defineres som "et Noget", der ér, thi heller ikke den er af skabt natur, hvorimod den evigt knytter sig til skaberen som en medvirkende årsag til eksistensen AF "det skabte". Skaberevnen vil som følge heraf lige så lidt som skaberen kunne beskrives ved de udtryk, "det skabte" beskrives ved. Man kan altså heller ikke om skaberevnen sige, at den er han eller hun, ung eller gammel, smuk eller grim, stor eller lille, tung eller let, fast, flydende, luftformig eller (stråleformig), klog eller dum, rød, gul, grøn eller blå osv., thi samtlige disse udtryk m.fl. fortæller stadig kun om foreteelser, der er blevet skabt ved hjælp AF skaberevnen, og som dermed er identiske med virkninger, hvortil skaberevnen er årsagen, eller rettere sagt: den medvirkende årsag. Tilbage bliver der om skaberevnen kun det at sige, at den udgør "et Noget", som ér – et virkeligt guddommeligt "Noget". Denne definition udtrykker således den absolutte sandhed om skaberevnen's højeste kosmiske natur og identitet, mens selve udtrykket skaberevnen hentyder til dette "Noget"s rent funktionelle identitet.

Som det vil kunne ses, er også skaberevnen med hensyn til sin virkelige kosmiske natur og identitet en absolut navnløs realitet, og Martinus symboliserer denne skaberevnen's navnløshed med tegnet: "X. 2." (se i øvrigt L.B. III, stk. 696). – Og hermed er vi nået igennem grundanalysen og grundbeskrivelsen af skaberevnen's natur, identitet og funktion.

Tilbage er der blot at beskrive dens "indre" organisation og struktur, men denne beskrivelse hører hjemme i et senere kapitel (kapitel 4).

Spørgsmål til lektion 2

1. Hvordan fornemmer det levende væsen personligt sin egen kosmiske strukturs højeste funktionelle instans?
2. Hvilket ord bruger vi dagligt til at markere den kosmiske strukturs højeste funktionelle instans med?
3. Har skaberen begyndt engang, eller repræsenterer denne en årsagsløs årsag?
4. Kan man tale om, at skaberen består af noget?
5. Er skaberen identisk med bevægelse eller med absolut stilhed?
6. På hvad måde fornemmes skaberen i vores mentalitet?
7. Hvordan lyder definitionen af skaberens højeste kosmiske identitet?
8. Hvilket tegn bruger Martinus til at symbolisere den navnløshed der gør sig gældende med hensyn til skaberens højeste kosmiske natur og identitet?
9. a) Er skaberevnen underlagt Jeget, eller b) er det modsatte tilfældet?
10. Nævn den kosmiske faktor, der permanent sammenknytter skaberen og skaberevnen til en ubrydelig enhed?
11. Hvad "består" skaberevnen af?
12. Nævn de 8 vigtigste detaljer ved skaberevnen!
13. Hvordan bør skaberevnen defineres med hensyn til sin højeste kosmiske natur og identitet?
14. Hvilket symboltegn bruger Martinus til at udtrykke skaberevnenes navnløshed med?

Svar til spørgsmål i lektion 1

1. Nej (se stk 1.1)
2. Ur-begæret (se stk. 1-2)
3. Urbegærets tilfredsstillelse (se stk. 1-3)
4. At befordre livets oplevelse. At tilfredsstille urbegæret (se stk. 1-3)
5. Som et tre-enigt princip (se stk. 1-4)
6. a) Den gør (se stk. 1-5)
7. "Skaberen" (se stk. 1-7)
8. Skaberen, Skaberevnen og det skabte (se stk. 1-8)
9. Det tre-enige princip (stk. 1-8)

Svarene er godkendt af Martinus